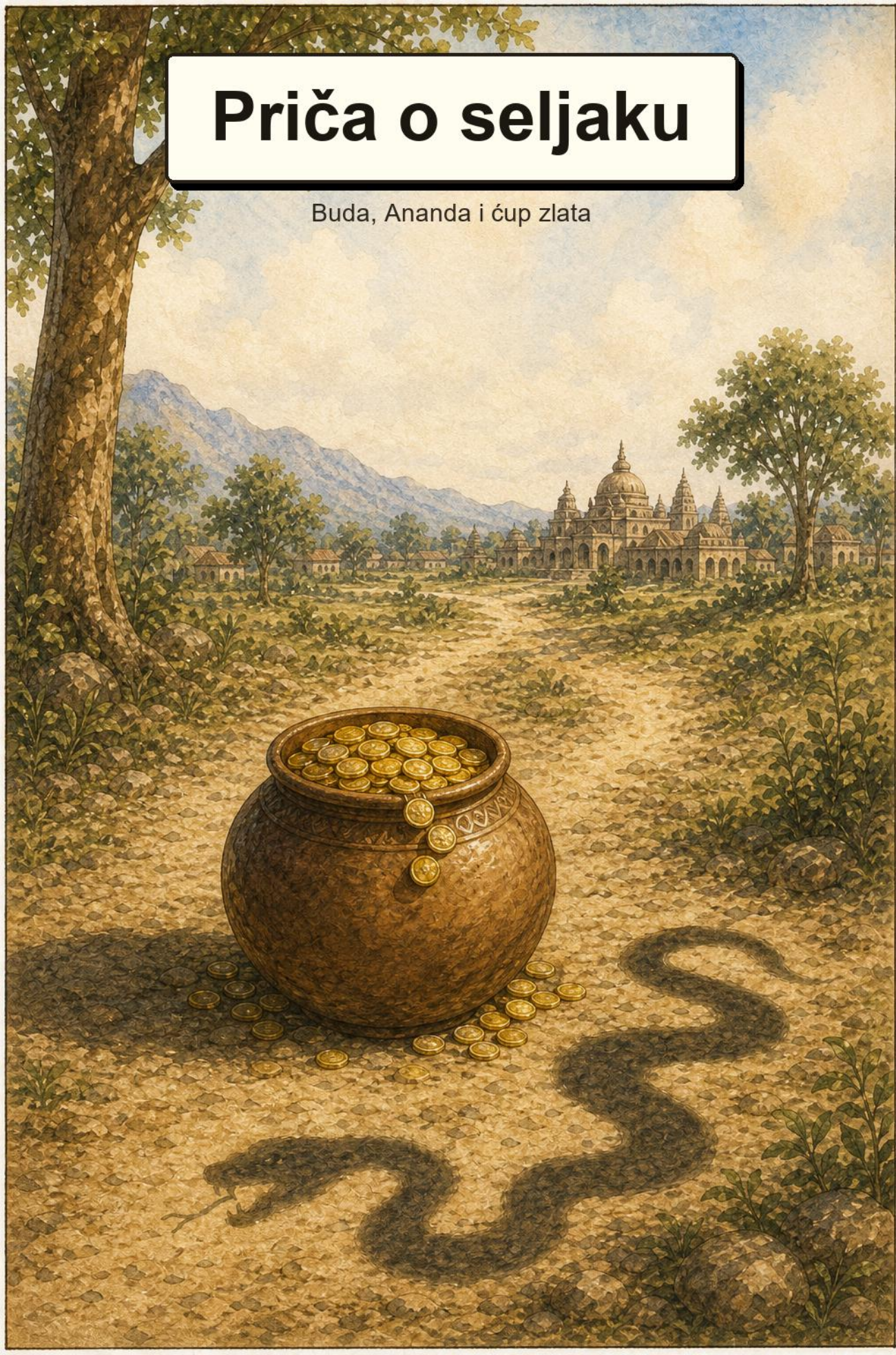
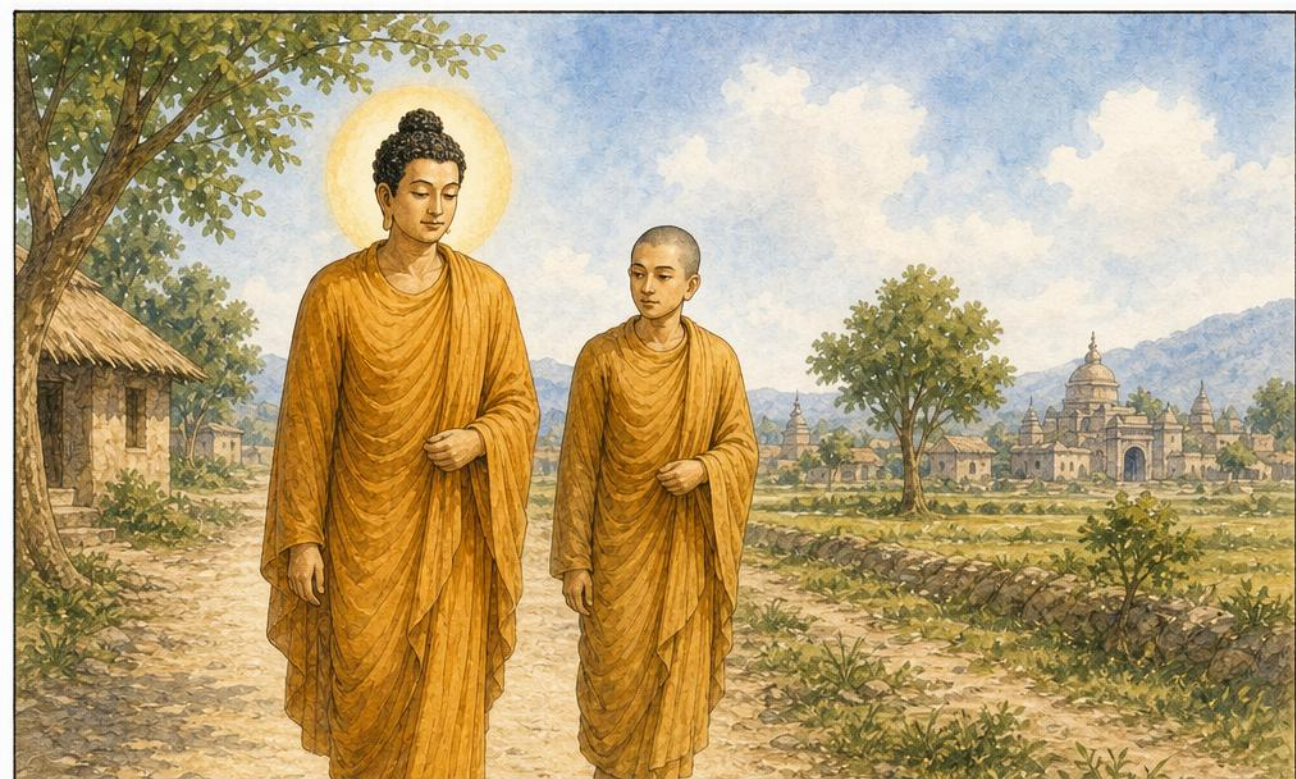

Priča o seljaku

Buda, Ananda i ćup zlata

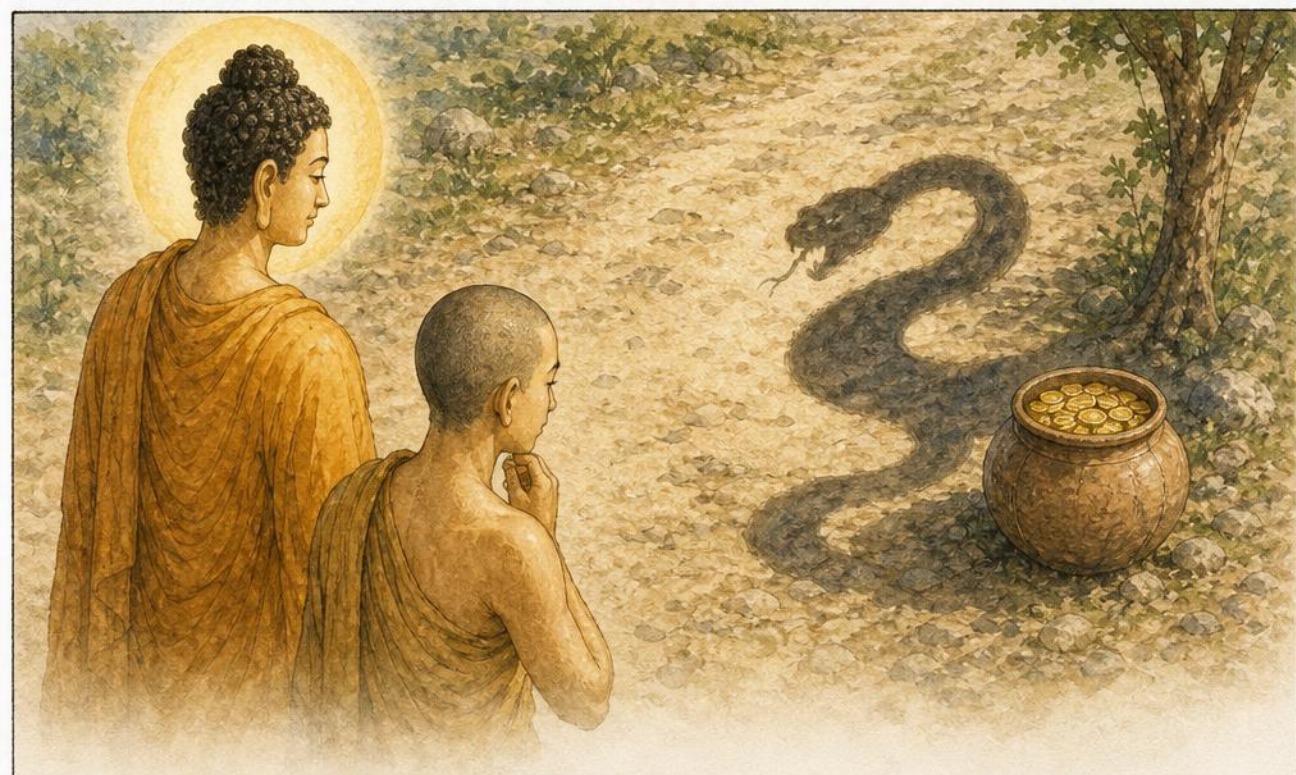
Jednog sunčanog jutra Buda je hodao seoskim putem blizu Šravastija zajedno sa svojim učenikom Anandom.

Dok su hodali, ugledali su na rubu puta ćup pun zlata koji je netko ostavio ili izgubio.

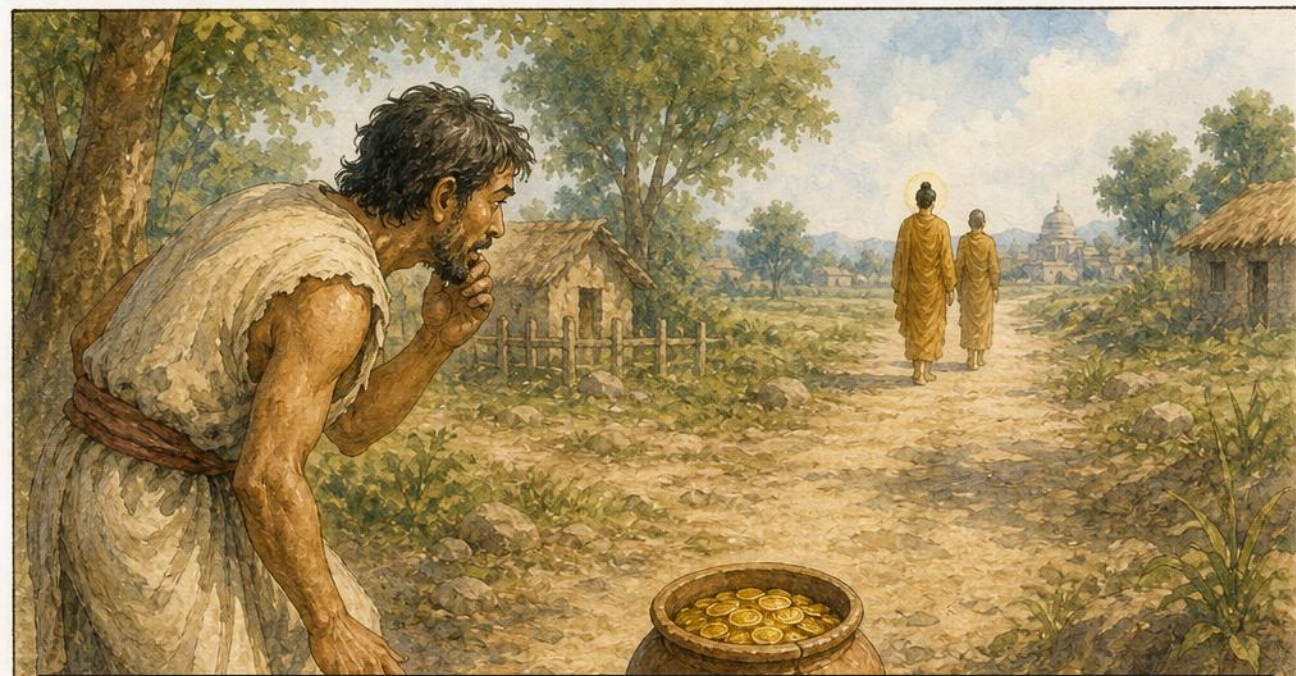
Buda je zastao i mirno rekao Anandi:
„Ananda, pogledaj onu vrlo otrovnu zmiju.“

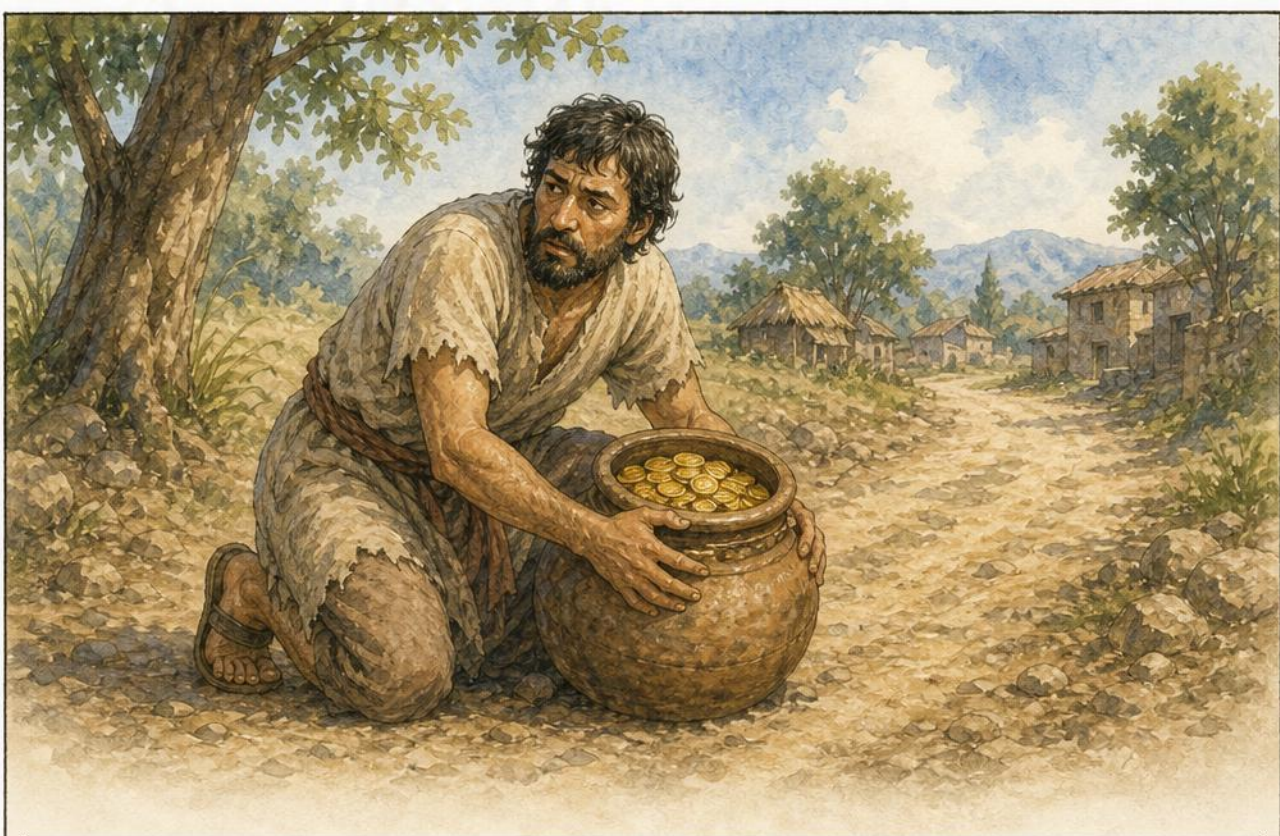
Ananda je pogledao i odgovorio:
„Da, Učitelju, to je zaista vrlo otrovna zmija.“

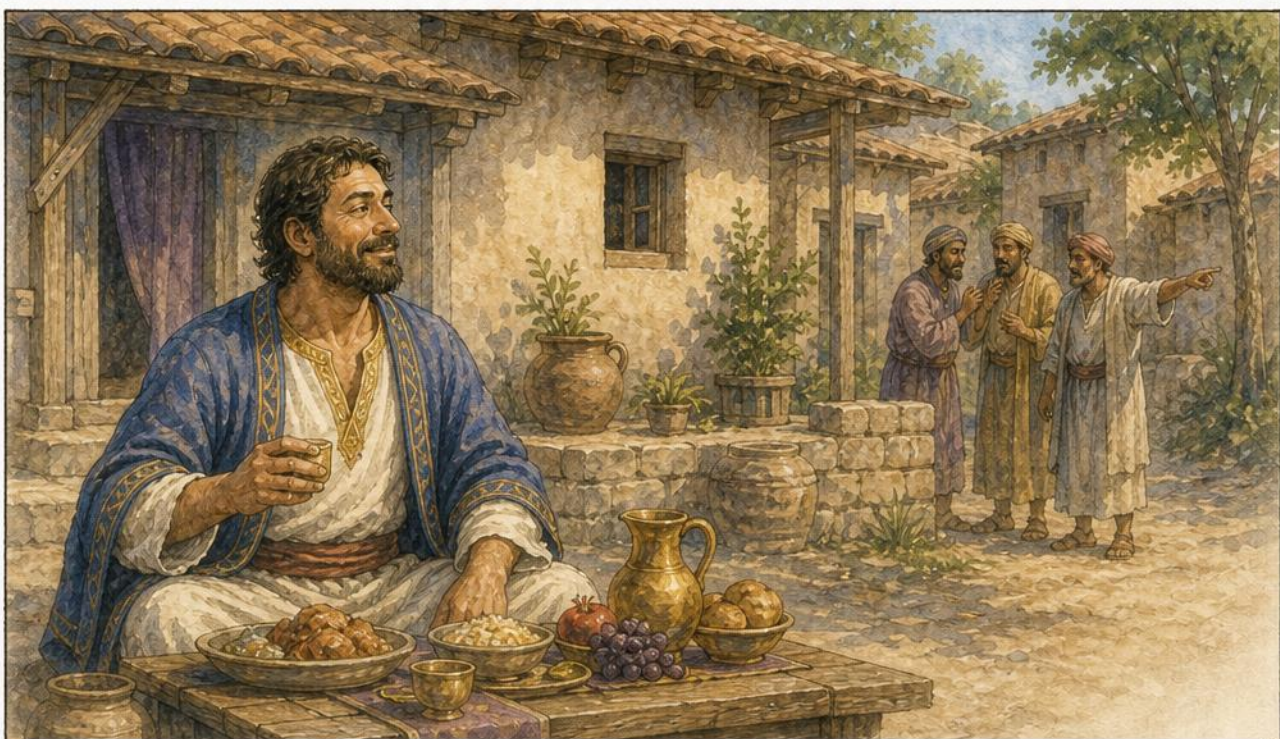
Zatim su obojica nastavili svoj put kao da ništa nije bilo.

Nedaleko iza njih išao je siromašni seljak. Čuo je njihov razgovor i pomislio: „Kakve li su to budale? Govore o zmiji, a tamo leži ćup pun zlata!“ Brzo je uzeo zlato, sakrio ga i vratio se kući.

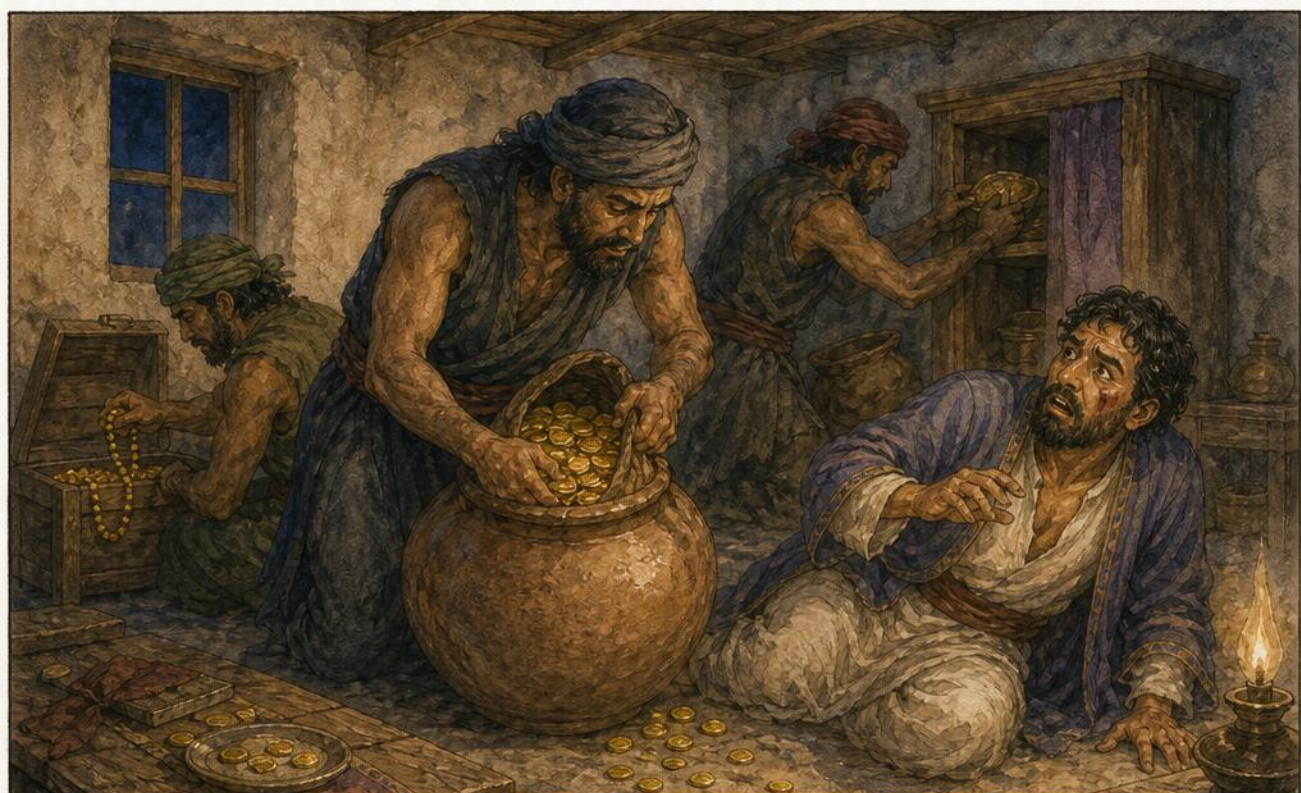
Odjednom je siromah postao bogat.

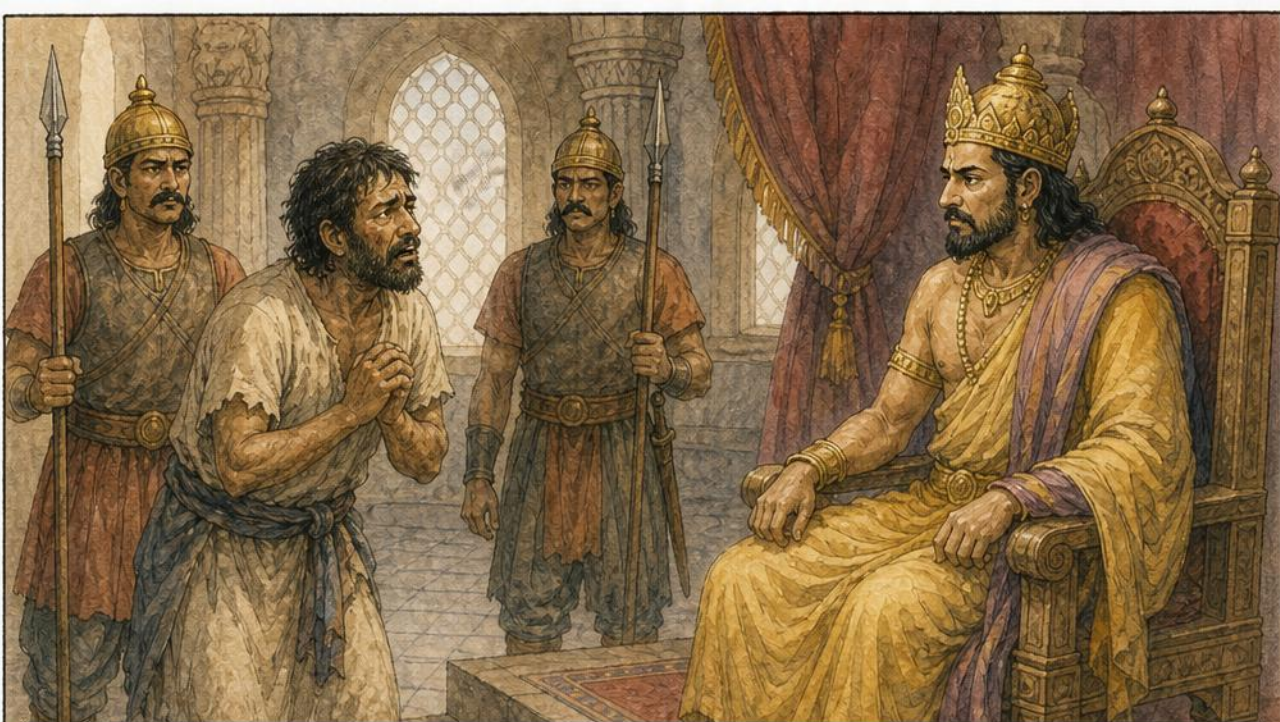
Počeo je živjeti na veliku nogu — kupovao je lijepu odjeću, dobru hranu, gradio bolju kuću. Ljudi su počeli pričati o njemu, a glas se brzo proširio.

Ubrzo su došli lopovi. Čuli su za njegovo iznenadno bogatstvo i došli po zlato.

Prebili su seljaka, pretresli mu kuću i uzeli veći dio. No nisu uzeli sve — ostalo je dovoljno da ga optuže.

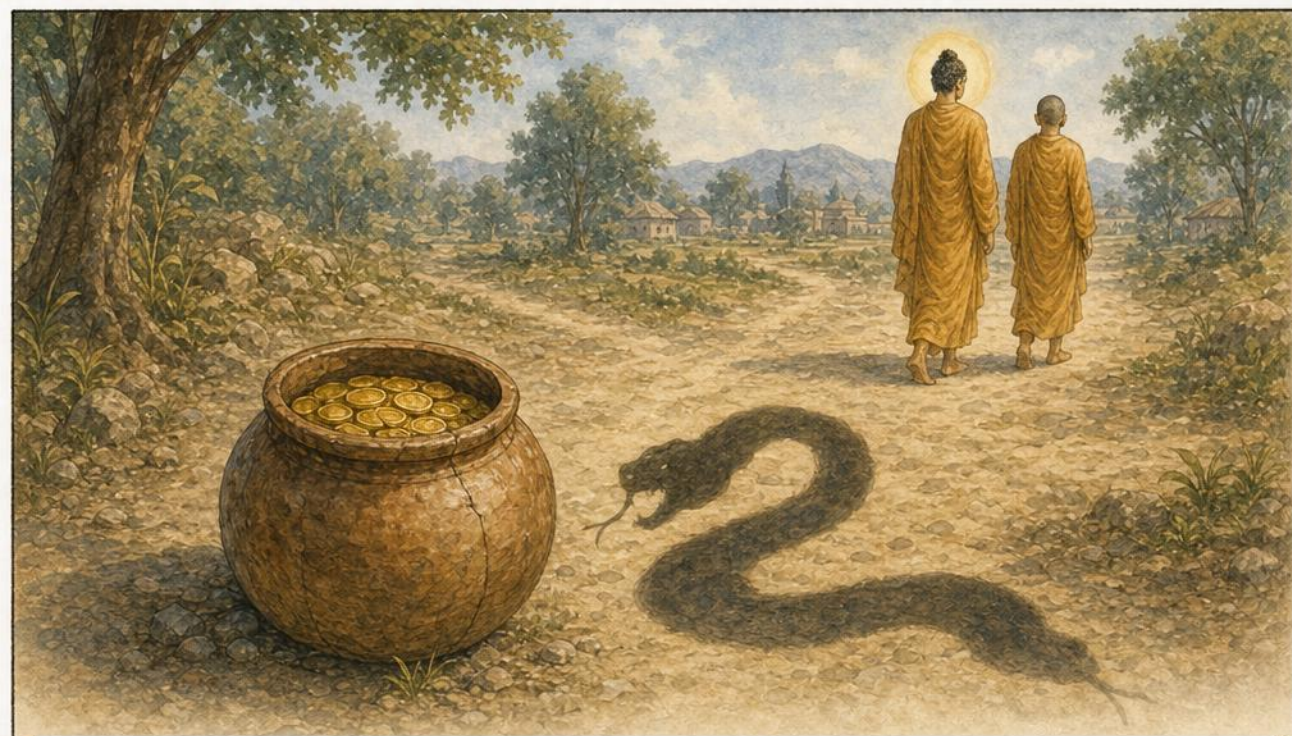
Seljak je odveden pred kralja. Optužili su ga da je ukrao zlato (jer odakle siromahu toliko novca?). Kralj ga je osudio na smrt.

Dok su ga vodili na gubilište, seljak je neprestano ponavljao kroz plač:
„Ananda, pogledaj onu vrlo otrovnu zmiju... Da, Učitelju, to je zaista vrlo otrovna zmija...”

Netko ga je čuo i pitao što govori. Seljak je ispričao cijelu priču — kako je čuo Budu i Anandu, kako je uzeo „zmiju“ misleći da je zlato, i kako mu je taj novac donio samo patnju, batine, strah i sada smrt.

Tako je shvatio da je Buda bio u pravu: zlato može biti otrovnija zmija od prave zmije, jer budi pohlepu, zavist, strah i uništava čovjeka iznutra.